

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 216. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370083552/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

de eller Margrete skulde forlade Dagligstuen. Da Margrete imidlertid ivrigt forsikrede, at hun nærrede den mest levende Interesse for Politik, og da Johan stolt og glad støttede denne Paastand, forstod den store Fører straks, at man her i Huset skulde operere i Dagligstuen, og lod ovenikøbet baade interesseret af og fornøjet ved Fruens politiske Optagethed.

Og saa gik Samtalen videre om Højre, Grupperne paa Rigsdagen, Taktiken og Situationen. Den store Fører lod Johan formulere en Dom om næsten hver eneste Folketingsmand, idet han dog delvis reviderede Dommen, ialfald læmpeligt underskød helt andre Præmisser end Johan tænkte sig. Han loddede Johan meget omhyggeligt, og det kan hænde, at han ikke fandt Hr. Gerners Menneskekundskab synderlig dybtgaaende. I hvert Fald opnaaede han med Samtalen hvad han vilde.

Besøget gjaldt nemlig ene og alene Johans Stilling indenfor Venstre paa Rigsdagen: Føreren vilde vide, om han kunde regne paa ham ved en Partiafgørelse, der stundede til.

Spørgsmaalet var, om Oppositionen, trods sin Magtesløshed overfor Regeringen, skulde anvende

de yderligstgaaende parlamentariske Midler eller vælge en maadeholden Fremgangsmaade, hvorigennem man erkendte sin egen ufordelagtige Stilling.

For den sidste beskedne og ædruelige Adfærd talte den sunde Fornuft; for den førstnævnte Optræden den store Fører.

Uden direkte at opstille Spørgsmaalet bearbejdede han Johan hen til den rette Opfattelse. Han talte længe om Folket, det store menige Folk, der ventede en skarp Protest af Folketinget mod den lovbyggende Regering, han afviste de snusfornuftige saakaldte »kløge« Indvendinger, »de taktiske Finesser«, idet hans Politik, sagde han, var de store Følelsers Politik. Der gik mægtige Strømninger gennem Folket, som led ondt og forgæves stræbte efter menneskelige Tilværelseskaar, nu da den almindelige Valgret traadtes under Fødder af Junkerne. Han vilde derfor ikke være med til at narre Folket for den Fordømmelsesdom, som Folketinget udtalte gennem at afbryde al Forhandling med Regeringen. Man maatte staa paa sin Ret til det yderste; kun Selvopgivelse var Nederlag.